

Sygn. akt II Ca 884/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko (spr.)**

Sędziowie: **SSO Sławomir Buras**

SSO Teresa Strojnowska

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2014 r. sprawy

z wniosku B. K.

z udziałem D. D. (1), S. D., M. Z. (1), A. Z. i M. K.

o rozgraniczenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt VII Ns 688/11

postanawia: oddalić apelację, orzec, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą we własnym zakresie koszty postępowania apelacyjnego w sprawie.

Sygn. akt II Ca 884/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach postanowieniem z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie sygn. akt VII Ns 688/11, w pkt. 1 rozgraniczył nieruchomości oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w miejscowości G. gmina Z. ustalając przebieg granicy między tymi działkami wg punktów 2417-688- (...) - (...) - (...) przedstawionych na mapie przyjętej do państwowego zasobu kartograficznego i geodezyjnego w dniu 21 stycznia 2014 roku za numerem (...) - (...) sporządzonej przez geodetę S. W.; w pkt 2 rozgraniczył nieruchomości oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w miejscowości G. gmina Z. ustalając przebieg granicy między tymi działkami według punktów 2416-2603 przedstawionych na mapie przyjętej do państwowego zasobu kartograficznego i geodezyjnego w dniu 21 stycznia 2014 roku za numerem (...) - (...) sporządzonej przez geodetę S. W.; w pkt 3 rozgraniczył nieruchomości oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w miejscowości G. gmina Z. ustalając przebieg granicy między tymi działkami według punktów 2603-5469- przedstawionych na mapie przyjętej do państwowego zasobu kartograficznego i geodezyjnego w dniu 21 stycznia 2014 roku za numerem (...) - (...) sporządzonej przez geodetę S. wierzbickiego; w pkt 4. nakazał pobrać od B. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 1011,45 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych; w pkt 5. zasądził od B. K. na rzecz S. D. i D. D. (1) solidarnie oraz M. Z. (1) i A. Z. solidarnie kwoty po 394 zł zaś dla M. K. kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt 6. orzekł, że w pozostałym zakresie wnioskodawcy oraz uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia:

B. K. jest aktualnym właścicielem działki położonej w miejscowości G. gmina Z., oznaczonej numerem ewidencyjnym (...). Działkę tę nabyła w dniu 28 lutego 2003 roku w drodze umowy darowizny od L. K.. Działka ta graniczy od strony południowej z działką o numerze (...), a od strony północnej m. in. z działkami (...).

L. K. objęła przedmiotową nieruchomość w posiadanie po śmierci swojego ojca J. S. w 1954 roku w drodze nieformalnego działku spadku. W zamian za objęcie nieruchomości w posiadanie samoistne dokonała spłaty na rzecz brata M. S. w kwocie 10.000 zł oraz na rzecz siostry W. P. (1) w kwocie 5.000 zł. L. K. posiadała gospodarstwo uzyskane w ramach działu spadku do 4 listopada 1971 r., kiedy to nabyła własność nieruchomości położonych w miejscowości gruszka o łącznej powierzchni 1,62 ha, w tym działek oznaczonych numerami (...). Działki te wraz częściami działek (...) będącymi rozdzielającymi je rowami w wyniku modernizacji ewidencji połączono i zanumerowano działkę (...). Nabycie własności nastąpiło w granicach oznaczonych w ewidencji gruntów wykonanej w latach 1966-1968. Zakładanie ewidencji gruntów było poprzedzone przyjęciem granic na gruncie i spisywaniem odpowiednich protokołów. W toku postępowania uwłaszczeniowego, które zakończyło się w dniu 4 maja 1975 roku aktem własności ziemi, nie były prowadzone pomiary uzupełniające, a numeracja działek oraz powierzchnia była przyjmowana z ewidencji gruntów. Nieruchomość oznaczona później numerem 290/2 w dacie 4 listopada 1971 r. nie była zabudowana ani ogrodzona. Właściciel działki graniczącej od północy Ł. P. (1) miał urządzony sad, który był ogrodzony drewnianym ogrodzeniem. W latach 1972 – 1973 na działce (...) L. K. wraz z mężem E. zaczęła wznosić budynek mieszkalny. Południowa ściana domu została usytuowana wzdłuż południowej granicy nieruchomości, a ogrodzenie biegło równo z południową ścianą budynku mieszkalnego i ogrodzenie na odcinku od drogi do istniejącego obecnie budynku gospodarczego w tym samym miejscu istnieje do dnia obecnego. Ogrodzenie od narożnika budynku gospodarczego do końca siedliska w kierunku gruntów uprawnych zostało wybudowane w późniejszym czasie przez Z. G. (1).

Aktualnymi właścicielami działki (...)położonej w miejscowości G.gmina Z.są D.i S.małż. D.na zasadzie wspólności majątkowej małżeńskiej. Własność tej działki nabyli na podstawie zawartej z A. G.i Z. G. (1)umowy darowizny z dnia 25 listopada 1999 roku A.i Z. G. (2)nabyli własność tej działki od matki A. G.– tj. A. S. (1). A. S. (1)objęła w posiadanie gospodarstwo rolne po śmierci męża A. S. (2)w 1946 r. i posiadała je do dnia 4 listopada 1971 r., kiedy to nabyła własność nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni 1,74 ha w tym działek o numerach (...), które to działki w wyniku modernizacji ewidencji gruntów połączono i zanumerowano pod numerem (...). Po uzyskaniu własności działki (...)przez małżonków G.zaczęli oni starania zmierzające do wybudowania budynku mieszkalnego oraz budynków gospodarczych. W dniu 13 czerwca 1980 r. została wydana decyzja – pozwolenie na budowę budynku składowego, inwentarskiego i mieszkalnego. Na szkicu będącym załącznikiem do pozwolenia na budowę usytuowano wszystkie budynki w taki sposób, że wszystkie zostały umieszczone w szeregu, a ich północne ściany bezpośrednio przylegają do granicy z działką (...). Na szkicu tym został wyrysowany także budynek mieszkalny już istniejący na działce (...), którego to południowa ściana przylega do granicy z działką (...). Południowa ściana budynku mieszkalnego na działce (...)i północne ściany projektowanych budynków na działce (...)zostały wybudowane zgodnie z pozwoleniem na budowę na początku lat 80 ubiegłego wieku. Ogrodzenie dzielące obydwie działki zostały wybudowane częściowo w latach 1976 – 1977 przez E. K.na odcinku od drogi do budynku mieszkalnego a częściowo przez Z. G. (1)na odcinku między budynkami w kierunku pola uprawnego. Ogrodzenie oraz ściany budynków położone wzdłuż granicy ewidencyjnej a jedynie ostatni odcinek ogrodzenia tj. od północno wschodniego narożnika budynku gospodarczego w kierunku wschodnim odbiega od granicy ewidencyjnej wchodząc na teren działki (...)na odległość maksymalnie 35 cm. Przebieg granicy między działkami (...)a działką (...)w części rolnej nie uległ zmianie od 4 listopada 1971 roku.

Aktualnymi właścicielami działki oznaczonej numerem (...) położonej w miejscowości G. gm. Z. są M. Z. (1) i A. Z. na zasadach wspólności majątkowej ustawowej. Nieruchomość tą nabyli od M. i C. małżonków Z. na podstawie umowy darowizny. Nieruchomość ta została wydzielona z działki (...) operatem (...) wykonanym przez geodetę J. B. w 1989 roku Działka nr (...) powstała w wyniku modernizacji ewidencji gruntów z połączenia działek (...) oraz części działek stanowiących rowy, oznaczonych numerami 291 i 294. C. Z. i M. Z. (2) otrzymali własność działki (...) od ojca C.

Z. H. P., który otrzymał część gospodarstwa rolnego swego ojca Ł. P. (1) na podstawie ustanej umowy darowizny z 1955 r. i posiadał te nieruchomości jako posiadacz samoistny do dnia 4 listopada 1971 r., kiedy to nabył własność nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni 1,12 ha składających się z działek (...). W skład działki (...) która powstała w wyniku modernizacji ewidencji gruntów weszła także działka (...), która od 1925 roku była w samoistnym posiadaniu Ł. P. (1), który uzyskał własność tej działki oraz działek (...) o łącznej powierzchni 3,63 ha z dniem 4 listopada 1971 r.

W dacie 4 listopada 1971 r. działki, które następnie weszły w skład działki (...) były niezabudowane. Ł. P. (2) na działce (...) miał urządzonego sad owocowy, który był ogrodzony płotem drewnianym. Ogrodzenie to zostało wymienione przez Ł. P. (1) w 1974 r. Ł. P. (1) zmarł w 1981 r. a po jego śmierci H. P. uzyskał w dniu 24 maja 1984 r. pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego. Za skutek degradacji technicznej oraz wyniku uszkodzeń w trakcie prowadzenia prac ziemnych zarówno na działce (...) ogrodzenie zostało rozebrane i nie pozostał po nim żaden ślad. Po przekazaniu działki M. Z. (2) i C. Z. na mocy decyzji z 19 kwietnia 1989 r. uzyskali oni przeniesienie pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego i obiektów towarzyszących na swoją rzecz. Pozwolenie na budowę zostało następnie przeniesione na rzecz M. Z. (1) syna C. i M., który wraz z żoną A. Z. wybudowali dom mieszkalny.

Aktualnym właścicielem działki nr (...) położonej w miejscowości G. gm. Z. jest M. K.. Własność tej nieruchomości nabyła w drodze umowy o podział majątku dorobkowego z byłym mężem M. W.. Do majątku wspólnego nabyli tę nieruchomość na podstawie umowy darowizny od C. Z., która z kolei otrzymała tę działkę od swojego ojca H. P.. Działka (...) nie była wcześniej ogrodzona i została ogrodzona w 2009 roku po wydzieleniu tej działki i darowaniu na rzecz małżonków W.. Ogrodzenie zostało wykonane przez M. W. wg wskazań wykonującego operat podziałowy geodety morawskiego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że wniosek o rozgraniczenie jest zasadny, bowiem granice między działkami (...) były sporne z tym, że zasadne było dokonanie rozgraniczenia wg wskazań uczestników. Tytuły prawne wszystkich nieruchomości objętych postępowaniem rozgraniczeniowym zostały wydane na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych. Stan prawny jest tu wyznaczany poprzez stan samoistnego posiadania w dniu 4 listopada 1971 r. Nabycie następowało bez pomiarów dodatkowych, w granicach oznaczonych w ewidencji gruntów wykonanej w latach 1966-1968. Zakładanie ewidencji było poprzedzone przyjęciem granic i spisaniem odpowiednich protokołów, a numeracja działek oraz ich powierzchnia była przyjmowana z ewidencji gruntów.

Skoro więc w ewidencji gruntów brak jest jakichkolwiek śladów świadczących o istnieniu drogi dojazdowej do pól pomiędzy działkami (...) należy domniemywać, że w dacie zakładania ewidencji taka droga nie istniała na gruncie, a granice posiadania ówczesnych posiadaczy samoistnych zostały odzwierciedlone w zakładanej ewidencji gruntów. Brak jest ponadto obiektywnego materiału dowodowego świadczącego, że w dacie 4 listopada 1971 r. istniała droga. Nie ma także żadnych podstaw do przyjęcia, że stan posiadania ówczesnych posiadaczy działek (...) odbiegał od granicy ewidencyjnej. Niekwestionowane jest że w dacie zakładania ewidencji gruntów jak i w dacie 4 listopada 1971 r. na części nieruchomości odpowiadającej późniejszej działce (...) urządzonego był przez Ł. P. (1) sad owocowy ogrodzony. Ogrodzenie to wyznaczało granice między działkami. Skoro ogrodzenie to istniało w dacie zakładania ewidencji i nie było kwestionowane przez ówczesnych posiadaczy a jednocześnie założenie ewidencji było poprzedzone pomiarami na gruncie i spisaniem protokołów to należy domniemywać że istniejący stan na gruncie został prawidłowo odzwierciedlony w ewidencji gruntów.

Należy przyjąć, że granica ewidencyjna tworzy linię prostą, a zatem, że w dacie zakładania ewidencji gruntów i pomiarów na gruncie istniał stan, w którym na przedniej części późniejszej działki (...) r. znajdowało się ogrodzenie, a stan użytkowania dalszej części działki pokrywał się linią wyznaczaną przez ogrodzenie w kierunku wschodnim.

Wg Sądu Rejonowego istnieje podstawa do przyjęcia, że w dacie 4 listopada 1971 r. stan prawny decydujący o przebiegu granicy odpowiadał stanowi wynikającemu z ewidencji gruntów.

Wszystkie działki objęte postępowaniem rozgraniczeniowym były przedmiotem modernizacji ewidencji gruntów, które doprowadziły do połączenia pod nowym numerem kilku działek należących do tych samych właścicieli

oraz do ewentualnego włączenia do powierzchni nowej działki i rowów melioracyjnych. Czynności zmierzające do modernizacji ewidencji gruntów nie miały jednak wpływu na zmianę zewnętrznych granic działek. Każda z działek była także przedmiotem darowizny ze strony właścicieli, którzy uzyskali własność w trybie ustawy z dnia 26 października 1971 r. na rzecz swoich następców i czynności te nie doprowadziły do zmiany zewnętrznych granic działek.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie doszło do zasiedzenia przygranicznych pasów gruntu. Nie ma podstaw do kwestionowania granicy wyznaczonej przez granicę ewidencyjną. Jeśli chodzi o granicę między działkami (...) również istnieje pełna podstawa do przyjęcia, że w okresie po dniu 4 listopada 1971 r. nie nastąpiło jakiegokolwiek zdarzenie powodujące zmianę stanu prawnego, w szczególności nie doszło do zasiedzenia przygranicznych pasów gruntu przez którąkolwiek ze stron postępowania. Jeśli chodzi o granicę z działką (...), to wniosek dotyczył rozgraniczenia pomiędzy działkami (...) oraz działkami (...), a zatem nie zostało wszczęte postępowanie rozgraniczeniowe między działką (...).

Sąd Rejonowy o kosztach postępowania rozstrzygnął na mocy art. 520 § 2 k.p.c., i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych .

Apelację od powyższego postanowienia wniosła B. K., zaskarżając je w całości, zarzucając obrazę art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych. W związku z powyższym wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i dokonanie rozgraniczenia przedmiotowych nieruchomości wg linii czerwonych uwidoczniionych na szkicu granicznym biegłego W. i zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawczyni kosztów procesu za obydwie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za swoje, dzieląc w całości ocenę dowodów, która jest zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów, nie wykracza poza przyjęte ramy z art. 233 k.p.c., zarówno zasada logicznego rozumowania jak i doświadczenia życiowego zostały uwzględnione. Na podstawie tak przyjętego przez Sąd stanu faktycznego granicą prawną nieruchomości, jest stan samoistnego posiadania na datę 4 listopada 1971 r., który w tej sprawie pokrywa się z granicą ewidencyjną przyjętą do wydania aktu własności ziemi i nie zostało wykazane, tak jak przyjął to Sąd Rejonowy, żeby można mówić o zasiedzeniu przygranicznego pasa gruntu i żeby to była granica prawna.

W związku z powyższym, nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., jak i zarzut nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy. Wskazane na poparcie zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów - sprzeczność ustaleń z materiałem dowodowym i nie przeprowadzenie wszechstronnej analizy tego materiału nie znajdują odzwierciedlenia w aktach sprawy i uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Sąd Rejonowy wszechstronnie ocenił materiał dowodowy przedstawiony przez strony w sprawie w postaci dokumentów urzędowych z postępowań uwłaszczeniowych, decyzji administracyjnych w sprawie udzielenia pozwoleń na budowę, ksiąg wieczystych, aktów notarialnych, protokołów z ewidencji gruntów i wypisy z tej ewidencji oraz z zeznań świadków, w odpowiednim zakresie wnioskodawczyni i uczestników, ponadto opinii biegłego sądowego. Sąd swojej ocenie dowodów dał wyraz w uzasadnieniu postanowienia, wskazując odpowiednie dowody jako podstawę poczynionych ustaleń oraz wyjaśniając dlaczego tym dowodom dał wiarę, a innym odmówił cech wiarygodności. Sąd Rejonowy bardzo obszernie omówił przyczyny, dla których nie dał wiary wnioskodawczyni, że pomiędzy działkami (...) istniała droga, także nie dał w tym zakresie wiary świadkom E. K. i M. Ł.. Sąd Okręgowy zgadza się z tak poczynioną oceną tych dowodów. Słusznie Sąd ten wskazał, że twierdzenia o wydzieleniu i użytkowaniu do 1980 roku drogi nie potwierdziły żadne inne dowody, a wskazujący na to świadkowie to mąż i córka wnioskodawczyni. Z zeznań świadka H. N., która jest wiarygodnym świadkiem, gdyż obcą dla stron i pamiętającą czasy lat 70 ubiegłego wieku wynika, że nigdy nie było drogi dojazdowej pomiędzy działkami A. i J. S., A. S. (2) korzystał z drogi dojazdowej będącej własnością poprzedników prawnych świadka, a J. S. z drogi od strony działki z P., która istnieje do dziś. Fakt istnienia drogi nie był w żaden

sposób zaznaczony w pomiarach ewidencyjnych dokonywanych w drugiej połowie lat 60 ub. wieku, a jak twierdzi wnioskodawczyni, urodzona w 1958 roku, drogę tę wydzielono w latach 30-40 ub. wieku. Należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że droga taka byłaby zapewne odzwierciedlona w ewidencji. Ponadto wnioskodawczyni twierdzi, że droga była użytkowana do 1980 r. do momentu wybudowania domu przez G.. Nie jest prawdopodobne ani logiczne, że gdyby istniała od lat 30-40 użytkowana droga, G. stawiali by dom w jej przebiegu, zaś na pewno E. K. sprzeciwiłaby się takiemu posadowieniu domu małżonków G.. Także świadek S. K. wskazuje, że każdy miał swoją drogę i osobny dojazd. Również za trafne należy uznać rozważania Sądu Rejonowego, że samo usytuowanie domu przez E. K. zaprzecza istnieniu drogi dojazdowej do pól, gdyż czynne użytkowanie takiej drogi musiałoby grozić ścianie południowej domu E. K. naruszeniami, gdyby przylegała do takiej drogi bezpośrednio. Posadowienie domu w granicy ewidencyjnej, przy wąskiej działce uzasadniającej cofnięcie domu maksymalnie na południe, potwierdza natomiast przebieg tej granicy. Także twierdzenia wnioskodawczymi, że istnieją na gruncie punkty graniczne nie znalazło potwierdzenia. Wg opinii biegłego sądowego, którą Sąd Rejonowy słusznie uznał za wartościową dla poczynienia odpowiednich ustaleń i której nie kwestionowały strony, takich punktów w terenie nie da się odnaleźć. Biegły natomiast nawiązał do osnowy z pomiaru podstawowego.

Na podstawie materiału dowodowego za wiarygodne należy uznać istnienie na dzień 4 listopada 1971 r. drewnianego płotu okalającego sad Łazarza P.. Znamienne jest także, że córka wnioskodawczyni M. Ł. przyznała, że stary płot akceptowany był jako granica pomiędzy działkami, a E. K. stwierdził, że Ł. P. (1) wybudował nowe ogrodzenie w miejscu starego, a więc granica ta nie zmieniła się. Twierdzenia wnioskodawczyni, że najpierw Ł. P. (1) wciął się nowym ogrodzeniem 20 cm w głąb jej działki, później natomiast geodeta Morawski dokonując pomiarów w 2010 roku przesunął działkę o 60 cm w głąb jej działki, nie znajdują potwierdzenia w żadnych innych dowodach. Nie ma żadnych dowodów, że granica działek (...), powstałych z jednej działki (...) miałyby na jakimś odcinku ulec załamaniu.

Materiał dowodowy, w tym zeznania świadków, wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni nie potwierdzają utrzymywanej przez nią wersji przebiegu granicy, ani od strony południowej, jeśli chodzi o istnienie pomiędzy działkami drogi, ani od strony północnej jeśli chodzi o istnienie „przeorka”, który miałby wyznaczać granice lub przesunięcie przez Ł. P. (1) płotu względem działki wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni bezpodstawnie twierdzi, że z zeznań W. P. (2), H. N., C. Z. jednoznacznie wynika, że świadkowie Ci i obecni właściciele nie są w stanie wskazać faktycznego przebiegu granic na gruncie.

Sąd Rejonowy słusznie potraktował zeznania świadków E. K. i M. Ł. z dużą ostrożnością, gdyż jako osoby bliskie wnioskodawczyni i bezpośrednio zainteresowane wynikiem postępowania, forsowały w swoich zeznaniach argumenty powielające twierdzenia wnioskodawczyni. Natomiast świadkowie S. K., H. N. osoby obce dla stron, jednocześnie starsze, które bezpośrednio pamiętają przebieg granic daleko wstecz, twierdziły zgodnie – co do granicy południowej, że nie było wytyczonej pomiędzy działkami drogi wspólnej, zaś od strony północnej istniał drewniany płot zgodnie z granicą ewidencyjną, który wyznaczał granice pomiędzy działkami.

Natomiast co do granicy północnej to, jak już wskazano, E. K. i M. Ł. potwierdzają wskazane przez uczestników okoliczności w zakresie tego, że istniał drewniany płot, naprawiany był przez Ł. P. (1) bez przesunięcia i w tym miejscu nie było sporów granicznych. Zaś świadkowie W. P. (2), W. P. (3) i C. Z. wskazywali jednoznacznie jak przebiegała granica od północy zgodnie twierdząc, że istniał płot drewniany w granicy ewidencyjnej i nie zaszły w tym zakresie żadne zmiany. G., tak jak wskazują Ci świadkowie, pokrywa się z granicą ewidencyjną.

Zarzut zasiedzenia nie mógłby być w postępowaniu apelacyjnym skutecznie podniesiony, Sąd jednak dokonał oceny prawa materialnego pod kątem przebiegu granicy i ustalenia granicy zgodnie z art. 153 k.c. i co do tego się odniósł. Sąd Rejonowy przedstawił bardzo szczegółowe rozważania prawne, przywołując treść zastosowanych przepisów i ich wykładnię, dlatego nie ma potrzeby ich powielania. Słusznie wskazano jako podstawę rozgraniczenia przepis art. 153 k.c. i ustalono, że podstawowym kryterium rozgraniczenia winien być stan prawny, gdyż jest w odniesieniu do działek objętych wnioskiem o rozgraniczenie ustalony. Nie jest kwestionowane, że jeśli chodzi o nieruchomości nabyte na podstawie ustawy uwłaszczeniowej z 26 października 1971 roku, stan prawny ocenia się na podstawie stanu posiadania samoistnego w dacie 4 listopada 1971 roku. Jak wynika z opinii uzupełniającej, przy okazji uwłaszczenia nie były

prorowadzone dodatkowe pomiary tylko przyjęto pomiary dokonane na potrzeby założenia ewidencji gruntów dokonane w latach 1966-1968. Nie było tam uwidocznionej drogi pomiędzy działkami (...). Niekwestionowane jest że zarówno w dacie tworzenia ewidencji jak i w dniu 4 listopada 1971 r. istniał sad Łazarza P. z wykonanym ogrodzeniem. Nie ma podstaw do twierdzenia, że od pomiarów ewidencyjnych do 1971 roku zmienił się stan posiadania nieruchomości.

Kwestionowanie przez wnioskodawczynię prawa własności uczestników K., D. i Z. do przedmiotowych działek nie znajduje żadnego uzasadnienia i odzwierciedlenia w materiałach dowodowych. Sąd Rejonowy szczegółowy wykazał następstwo prawne co do tych działek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił niezasadną apelację, o kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygając na mocy art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

SSO S.BurasSSO B.PiwkoSSO T.Strojnowska